

Moudrá sova

Osecký zpravodaj č. 10, 6. 7. 2021

Milí sousedé,

v minulém zpravodaji jsem od naší paní redaktorky dostala „pisatelské volno“. A teď vás po půl roce na začátku čtení Moudré sovy opět ráda pozdravím svým tradičním úvodním slovem. Poněkud chladné jaro a jeho proměnlivé počasí nám bránilo v provedení plánovaných prací a v realizaci rozjetých projektů. Ale přeci jen se pár věcí povedlo. Je téměř dokončeno oplocení kolem herních prvků v Jemnicích a Petrovicích. Vysadili jsme nové stromy, zpevnili a rozšířili plochu pro parkování před okálem v Oseku. V Malé Turné je dokončena výměna septiku a nyní zde budou pokračovat další úpravy tohoto „plácku“. Proběhlo výběrové řízení na zhotovitele opravy komunikace v Malé Turné a na opravu střechy na budově ve sportovním areálu. Během léta a podzimu nás čeká ještě spousta práce, ale o tom zase až v příštím vydání. Museli jsme řešit i nemilé věci, a to opravu havárie na kanalizaci v Rohozné a havárii na vodovodním řadu v Oseku. S obojím jsme se za pomoci odborníků statečně poprali. Toto je jen zkrácená verze dění v naší obci za uplynulé tři měsíce. Otočte list a dočtete se více, o tom co se u nás děje...

A ještě mi dovoluji pár slov k dění mimo náš kraj. Je to pár dní, co celou naší zemi proletěla zpráva o ničivém tornádu, které se prohnalo několika vesnicemi na Moravě a během chvíle zničilo vše, co mu přišlo do cesty. Nyní majitelé domů a spousta dobrovolníků usilovně pracují na opravách svých domovů. Na to, abychom i my jim mohli jít pomoci, bydlíme daleko. Proto bych za naši obec chtěla těmto zasaženým vesnicím pomoci alespoň finančním darem. Pevně věřím, že i ostatní zastupitelé budou stejného názoru a podpoří tuto věc svým hlasem. A ve chvíli, kdy budete číst nový, ještě teplý, výtisk našeho zpravodaje, bude již finanční příspěvek na cestě k těm, kteří to teď tolik potřebují. Nikdo z nás by se nechtěl ocitnout v takové situaci, proto nebudme lhostejní k druhým a pomáhejme tam, kde je potřeba...

Přeji vám všem krásné prosluněné léto. Užijte si zaslouženou dovolenou, odpočinek a letní pohodu se svojí rodinou a přáteli.

Vaše starostka
Jitka Brejchová

Obec informuje

Firma, která provede opravu komunikace v Malé Turné, byla vybrána

Jak jsme informovali v jednom z předchozích vydání zpravodaje, vedení obce se rozhodlo opravit úsek komunikace v Malé Turné vedoucí od domu č. 36 k domu č. 19. Protože je komunikace ve svahu, při období dešťů se sem valí voda z polí od Velké Turné a od Žlebin. To způsobuje zatopení dvorků domů nacházejících se v dolní části komunikace. Na tuto akci byla schválena dotace od Ministerstva pro místní rozvoj ve výši 80% nákladů. Na základě předložených nabídek od tří firem byla za přítomnosti komise vybrána ta, která slíbila opravu zrealizovat s nejnižšími náklady. Práce by měly být provedeny v podzimních měsících.

SWIETELSKY stavební s.r.o., České Budějovice
nabídková cena 1 440 180,07 Kč (bez DPH)

STAREKO CZ Písek s.r.o., Ražice
nabídková cena 1 482 828,16 Kč (bez DPH)

ZNAKON a.s., Sousedovice
nabídková cena 1 621 400,00 Kč (bez DPH)

Na Moravu poputuje finanční dar z obecní pokladny

Ničivé tornádo, které zpustošilo řadu domů v obcích na jihu Moravy, vyvolalo velikou odezvu ve všech koutech republiky. Jednotlivci, obce i instituce sbírají finanční prostředky, hmotné dary nebo se vydávají přímo na místo, aby přiložili ruku

k dílu. Zastupitelé se rozhodli finančně podpořit nejvíce zasažené obce – Hrušky, Mikulčice, Moravskou Novou ves a Lužice. Pro tento účel byla v obecním rozpočtu vyčleněna částka 200 000,- Kč. Čtvrtina této sumy poputuje přímo na účet každé ze čtyř jmenovaných vsí.

Obecní pohostinství má nového nájemce

Na červnovém zasedání zastupitelstva (30. 6.) byla schválena žádost o pronájem pohostinství, které od minulého roku zeje prázdnou. Uchazeč byl jediný, a tak nebylo příliš o čem rozhodovat. Provoz by měl být zahájen v nejbližších dnech. Pro více informací sledujte vývěsní tabule a hlášení obecního rozhlasu.

Žádost o dotaci na opravu střechy nad kabinami byla kladně vyřízena

V prosinci loňského roku podala starostka Jitka Brejchová žádost o dotaci na opravu části střechy nad kabinami ve sportovním areálu. Do prostoru zatéká a rekonstrukce je tak nezbytná. Program obnovy venkova pod Jihočeským krajem nám přikl. dotaci ve výši 280 000 Kč. Bude následovat výběrové řízení na dodavatele a práce by měly být vykonány během podzimu.

Chodník v části Osek II bude financován z vlastních zdrojů

V minulém i letošním roce se vedení obce snažilo získat dotaci na vybudování chodníku v nově zastavěné části Oseka. Podmínky žádné z nich však místo nesplňuje. Finanční prostředky nabízené Jihočeským krajem v dotačním programu KIF byly vyčerpány již na konci března, zájem o ně byl mezi obcemi enormní. Proto se zastupitelé usnesli, že realizace projektu výstavby chodníku bude financována z vlastních zdrojů a bude provedena do konce roku 2021. Odhad nákladů činí cca 1 600 000,- Kč.

Lucie Mrkvičková

Co viděla Sova z výšky

Prostor u kapličky v Oseku na návsi byl zveleben

Střed obce by měl být vždy její nejreprezentativnější částí. Ve čtvrtek 1. července bylo v prostoru kolem kapličky a přilehlého svahu vysázeno téměř 400 sazenic rostlin a cibulovin nejrůznějších druhů, které byly posléze osypány štěrkem. Ve druhé fázi prací bude osázen také svah podél hlavní silnice. Z důvodu špatné přístupnosti místa budou zvoleny keře nenáročné na péči. Práce provedl Tomáš Turek z odboru životního prostředí Městského úřadu ve Strakonicih společně se starostkou Jitkou Brejchovou a zastupitelem Lubošem Smolíkem.

Osecký obchod s potravinami potřeboval nový kotel

V polovině června musel být z důvodu nedostatečné funkčnosti v obchodě s potravinami vyměněn kotel. Následovaly další doplňkové práce, jako je odkouření a svod kondenzátu. Službu zajistila firma Věroslav Szep z Písku a náklady činily 99 934,- Kč včetně DPH.

Septik v Malé Turné byl uložen do země

V obci Malá Turná byl v areálu u společenského sálu uložen do země tříkomorový septik. Stávající jímka neodpovídala předpisům nového zákona o zacházení s odpadními vodami a musela být proto nahrazena. Dalšími kroky budou terénní úpravy místa, zhotovení oplocení, pergoly a umístění dětských herních prvků.

Proběhla nutná oprava části kanalizace v Rohozné i vodovodního řádu v Oseku

V centru Rohozné se v polovině června zborila část betonové kanalizace. Úsek dlouhý 25 m byl nahrazen plastovou rourou a je zřejmé, že v budoucnu bude potřeba provést revizi i ostatních částí kanalizace. O několik týdnů dříve byl detekován únik vody na hlavním vodovodním řádu v Oseku. Problém byl rychle řešen.

Dětské hřiště u zámku bylo obeháno novým plotem

Stávající plot byl poškozený, a tak se starostka Jitka Brejchová rozhodla jej nahradit novým. Plot byl opatřen větší brankou tak, aby byla dostatečně prostorná a umožnila vjezd technice nezbytné pro údržbu trávníku. Úkolu se zhostila firma pana Petra Želivského z Rohozné a náklady činily 20 801 Kč. Částka účtovaná za provedení prací byla pouze 1 Kč a panu Želivskému z Rohozné tímto vřele děkujeme.

Dětské prvky v Jemnicích a Petrovicích stráží pohádkové postavičky

Dřevěné ploty umístěné kolem herních prvků v Jemnicích a Petrovicích by měly plnit nejen funkci bezpečnostní, ale také estetickou. Zaměstnanci truhlářské a terapeutické dílny společně s klienty oseckého DOZP zhotovili plotové dílce, které zdobí jednotlivé plačky s pohádkovými motivy. Děti tak bude vítat Maková panenka s motýlem Emanuelem, Rumcajs s Mankou a Cipískem nebo Mickey Mouse. Děkujeme všem, kteří se na tvorbě podíleli.

Petrovičtí čistili potok

Kvůli nepřízní počasí byl úklid potoka několikrát odložen. Silné deště, zvýšená hladina vody a nepříznivá předpověď počasí na další dny však donutila obyvatele k včasnému zákroku. „Svolali jsme úklidovou akci, vlastně téměř z minuty na minutu. Úklid se uskutečnil 28. června a sešli se opět téměř všichni obyvatelé Petrovic a můj manžel z Oseka. Tímto bych chtěla všem poděkovat za to, že dokážeme táhnout za jeden provaz. Mám z toho obrovskou radost. Úklid, jako každý rok, podpořila obec Osek,“ dodává zastupitelka Eva Barborková.

Radomyšlská základní škola má nové vedení

Zatímco do konce března přijímala radomyšlská radnice v čele s Lubošem Peterkou životopisy kandidátů na pozici ředitele tamější základní školy, v dubnu již mohl proběhnout samotný proces výběrového řízení. Utkali se mezi sebou dva kandidáti, stávající zástupce ředitele Jan Vlažný a Jan Babka, který v té době působil jako zástupce ředitele na ZŠ Poděbradova. Ačkoliv ve výběrovém řízení zvítězil Jan Vlažný, starosta se zastupiteli vybrali pro tuto pozici jeho protikandidáta. Šestatřicetiletý Jan Babka se poprvé v ředitelském křesle usadil 1. července a v příštím vydání zpravodaje si budete moci přečíst rozhovor s ním.

Žáci deváté třídy se loučili s učiteli i spolužáky

Každoročně opouští školní lavice skupina patnáctiletých, kteří si „odbyli“ povinnou školní docházku. Letos mezi nimi byla i dvě děvčata z Oseka, Daniela Henkenová a Eliška Pelcnerová. „Budou mi chybět spolužáci. Sice jsme se za poslední rok tolik neviděli, ale beru je jako svou druhou rodinu. Hrozně moc mi bude chybět naše třídní učitelka Klára Halgašová, která pro nás dělala hodně a neskutečně si ji vážím. Nebude mi ale chybět chemie. Na střední škole už jí mít nebudu a jsem za to ráda. Nezapomenu ani na paní učitelku Marouškovou. Byla takový generál v dobrém slova smyslu, vždy hodně přísná a kdo si s ní zahrával, mohl to i odnést.“

Byly i doby, kdy nás podržela a v některých žertech pochopila. V září se chystám na Euroškolou do Strakonice na obor Hotelnictví a cestovní ruch," říká Daniela. A jak na školu bude vzpomínat Eliška? „Poslední školní den byl spíše smutný. Po devíti letech jsem musela opustit školu, kterou jsem měla ráda, oblíbené i méně oblíbené učitele a spolužáky. Rozhodně mi navždy v paměti zůstane naše třídní učitelka Klára Halgašová, která byla nejen skvělou učitelkou, ale i naší kamarádkou. Rozhodla jsem se jít studovat střední zdravotnickou školu do Písku. Bude to pro mě velká změna...jít mezi lidi, které neznám. Zároveň se na tu změnu těším, protože začne nová etapa mého života,“ doplňuje Eliška.

Lucie Mrkvičková

Zajímavá osobnost

Jaroslav Lískovec: „Maluji jen ty nejdražší obrazy.“

V zimě maluje a na jaře a v létě se nechá hýčkat uklidňujícím zpěvem svých pestrébarevných opeřenců. Příběh pana Jaroslava Lískovce z Oseka, rodáka z Klatov, sportovce, muzikanta, malíře, chovatele ptactva a v neposlední řadě manžela, otce a dědečka, by zaplnil stránky celkem objemné knihy. Do našich končin, konkrétně do Malé Turné, ho přivábila manželka Alena, se kterou si před čtyřiceti lety postavil dům v Oseku, vychoval tři děti a těší se ze šesti vnoučat. Tehdy aktivní sportovec ihned vplul do vod oseckého fotbalu a stál také u zrodu oddílu stolního tenisu. K jeho dvěma největším zálibám ho přivedly chmury po vážné nemoci a náročné operaci, kterou musel podstoupit před deseti lety. Aby je rozehnal, vzal do ruky tempery a inspirován Ladovými obrázky, začal opět malovat. O svá díla se s veřejností podělil před třemi lety, kdy na obecním úřadě uspořádal výstavu svých obrazů. Kamarád, který mu jednoho dne přinesl první exemplář malého opeřence, mu vnukl nápad pořídit si i další. Chovu od té doby propadl a nyní má ve své sbírce na 20 druhů ptáků. Za jejich zpěvu a šustotu křídel mi s nadšením vyprávěl o svých dvou největších vášních a zavzpomínal i na svou sportovní éru na zeleném pažitě a za ping-pongovým stolem.

Když jste přišel do Malé Turné, začal jste hrát kopanou za osecký tým. Jak na tu dobu vzpomínáte?

V oseckém fotbalovém týmu jsem byl od roku 1973 a hrál jsem asi 5 let. Před tím jsem kopal za Sousedovice. Josef Diviš se mě tehdy zeptal, jestli bych nechtěl hrát tady...a tak jsem šel. Tehdy jsme měli dobrou partu. Vzpomínám na 3 bratry Balouškovi. Jirka, to byl pan fotbalista. Byl jedním z nejlepších, které jsem kdy poznal. Venca Mrkvička byl zase pan střelec. Sunuli jsme mu míče dopředu a on dával góly. Tak to bylo tehdy rozdělené. Po zápase jsme šli vždy do hospody, vzal jsem harmoniku a zpívalo se. Taková parta se hned tak nesejde.

Jste také jedním ze zakladatelů oddílu stolního tenisu. Jak to tenkrát bylo?

To za námi přišel pan Flandera s Charvátlem a ptali se, jestli bychom nechtěli hrát. Dali jsme se tehdy dohromady s Karlem Hauserem a Tondou Černým. Nejdřív jsme dělali jen zemědělské turnaje, teprve potom jsme hráli soutěž. Půjčovali nám auto a tím jsme jezdili. Potom přišla omladina, Karel Vachulka, Vašek Peterka nebo Pavel Mrkvička.

Po čase jste ale s oběma sporty skončil...

Důvod byl jasný. Začali jsme stavět dům a nebyl už skoro žádný čas. Když se hrálo venku, zabralo to mnohdy i celý den. U ping-pongu jsem vydržel o něco déle. Ten se hrál v zimě a to se nestavělo.

Vzpomenete si na své malířské začátky?

To vám budu vyprávět...To mi bylo 17 let a bydlel jsem v Kapsově Lhotě. Scházeli jsme se tehdy v hospodě (vidíte, do hospody jsem chodil, už když mi bylo 17). Hospoda to byla dobrá, ale taková prázdná. No a tehdy někdo ze štamgastů prohlásil: „Vždyť Jarda umí malovat. Ať něco namaluje.“ A tak jsem namaloval. Byl to obraz inspirovaný Ladou a jmenoval se Hospodská rvačka. Byl velký a zeď hezky zaplnil. Když po letech hospodu zavřeli, volali mi, že tam ten můj obraz zůstal. Dojel jsem si pro něj a teď mi visí v garáži.

Obrázky Josefa Lady vás tedy inspirovaly, oslovovaly?

Ano, je to tak. Měl jsem je rád. Když jsem ale začal malovat znovu, už jsem byl „přeladován“. Bylo mi 60 a chtěl jsem se to naučit pořádně.

Měl jste v malování dlouhou pauzu...

Já jsem měl vždycky v životě taková období. Sportovní období, kdy jsem hodně hrál, potom jsem stavěl a měl jiné starosti. Před deseti lety,

když mi bylo 60, jsem vážně onemocněl. Podstoupil jsem náročnou operaci a následovala doba, kdy jsem měl hlavu plnou chmur. Protože jsem nebyl zvyklý jen tak sedět, říkal jsem si: „Co budu dělat?“ Moje manželka Alena tehdy objevila malíře Luboše Peška, který pořádal v Sedlici malířské kurzy, a do jednoho mě přihlásila. Bylo tam 8 ženských a já jediný chlap. Nejdřív jsme malovali tužkou, ale potom jsme přešli na olejové barvy a v tu chvíli mě to začalo opravdu bavit. Nosili jsme hotové obrazy z domova a Pešek se se mnou vždycky zlobil, že nemaluji originální obrazy. V duchu jsem si tehdy řekl: „Já budu malovat jen ty nejdražší obrazy.“ Na to, abych maloval své vlastní originální obrazy, nemám představivost.

Reprodukce obrazu Mona Lisa má pro Jaroslava nevyčíslitelnou hodnotu.

Malujete i na zakázku?

Ano, občas taky. Maloval jsem na přání osecký zámek a další obrazy.

Vaším dalším velkým koníčkem je chov ptactva. Jak jste se od malování dostal k této zálibě?

Nijak. Dělán obojí najednou. V zimě maluji obrazy a celý rok se věnuji ptákům. Začalo to krátce po mé nemoci, když mi můj dobrý kamarád Josef Znamenáček přinesl dvě zebříčky. Pozoroval jsem je a tak se mi to zalíbilo, že jsem si postupně přikupoval další a další. Dělal jsem si stále nové a nové klece a najednou byla plná maštal. Manželčiny slepice musely pryč. Moc nadšená z toho nebyla. Teď už mám skoro 20 různých druhů.

Jaké druhy chováte?

Mám tady třeba neofeny tyrkysové, holoubky diamantové, papoušky mnohobarvé, korely, kanárky, andulky. Dále je to třeba amadina diaman, agapurnus – 4 různé druhy, rosala penant, rosala pestrá, chůvičky nebo čínské a japonské křepelky. Jezdím pravidelně na burzy nebo do trhu. Andulka nebo agapurnus jsou nenáročné na chov. Moc toho nepotřebují. Na druhou stranu jsou druhy, které potřebují třeba stálou teplotu, a to nejsem schopný zajistit. Takové druhy jsou pro mě příliš náročné.

Jak těžké je vybrat vhodné partnery pro chov?

Těžké je to dost. Je to jako s lidmi, taky je složité najít dobrého partnera. Někdy si samec a samička vůbec nesesdnou, jsou k sobě agresivní, samec dává samičce zabrat, trhá jí peří... Nejtěžší je zkrátka sesadit je dohromady tak, aby se nerušili. Ono je vůbec dost těžké poznat pohlaví. Chce to čas a pozorování. Jednou jsem

Část zdi zaplněné Jaroslavovými obrazy. Vlevo nahoře je dílo jeho vnučky, se kterým vyhrála uměleckou soutěž v Lidicích. Zdá se, že půjde v dědečkových šlépějích

Jaké obrazy si vybíráte pro své reprodukce?

No, opravdu ty nejdražší. Vloni byl vydražen třeba jeden obraz za 10 miliard, jeho reprodukci jsem maloval loňskou zimu. Je to obraz od Salvadora Mundi s názvem *Ježíš s kříšťálovou koulí*. Když narazím na nějaký obraz, který se mi líbí, namaluji ho.

A je nějaký, který pro vás má zvláštní význam?

Určitě Mona Lisa. Ta je má nejoblíbenější. Nabízeli mi za ní i tisíce, ale nikdy ji neprodám. Visí mi na zdi a občas se na obraz zadívám, vidím nějaký detail, nějakou chybu, a tak jdu a opravím to. Namalovat jeden obraz mi trvá i měsíc. Na příští zimu jsem si naplánoval namalovat *Poslední večeři páně*...to bude pořádná piplačka.

dal dohromady pár, a když jsem otevřel hnízdo s vajíčky, bylo jich tam 9. Bylo jasné, že jsem dal dohromady dvě samičky, všechna vajíčka byla čistá.

Jaké další patálie mohou s ptáky nastat?

Občas mi uletí. A že už jich bylo! Většina se ale vrátí zase zpátky, je jim u mě dobře. Jednou mi uletěla jedna rosala pestrá. Nejdřív se usadila u Mandlů na plotě, tak jsem vzal sak a šel pro ni. Šla kolem ale kočka, rosala se lekla se a uletěla. Tehdy přišly jako naschvál deště, byla bouřka a viděl jsem to s ní dost špatně. Za 3 dny volali z obecního úřadu, že je rosala u Hanzelína na dvoře. Byla celá zmuchlaná, ale dobře to dopadlo. Jiná rosala penant mi zase ulítla až do Malé Turné ke Kopřivům. Pan Kopřiva vymyslel důmyslný způsob, jak jí odchytit a dovezl ji do Makova, protože nevěděl, že je moje. Jel jsem si jí tam potom vyzvednout a všechno taky dobře dopadlo.

Jak náročný je to koníček? Kolik času denně ptákům věnujete?

Krmení zabere asi hodinu a půl denně, další čas potom čištění klecí a další práce. Já to ale nepočítám.

Považujete se za úspěšného chovatele?

Já to tak neberu. To, co prodám vydělám, investuji opět do ptáků. Když člověk poslouchá ptačí zpěv, je to krása. Dává mi sílu a odhodlání. Doporučuji to každému, kdo je trochu nervní. Je to velmi uklidňující.

Lucie Mrkvičková, Jaroslav Lískovec

Voliéry si dělá Jaroslav sám. Má již už několik desítek a stále přibývají.

Co viděla Sova u sousedů

Budova bývalé jezdecké školy Faunus v Kbelnici má nového majitele

Původní kbelnickou tvrz s číslem popisným 1, ve které naposledy sídlila jezdecká škola Faunus, čeká v nejbližších měsících rozsáhlá rekonstrukce. Novým majitelem zchátralého objektu je Stanislav Šíp, který provozuje zahradnictví „U Šípů“. Právě poloha místa byla jedním z faktorů, které ho přesvědčily ke koupi objektu. „Místo pro sídlo firmy jsem hledal už nějakou dobu. Lokalita Kbelnice mi vyhovovala i proto, že bydlím v nedalekých Přeštovicích. Část prostoru bude sloužit jako zázemí firmy, využití zbytku rozsáhlých objektů budeme řešit časem,“ říká Stanislav. Skutečnost, že místo dlouho zelo prázdnotou, se projevila na značné zchátralosti všech budov. „Objekt je kompletně v dezolátním stavu. Mám stavební povolení na opravu stodoly, kde bychom letos chtěli opravit část střechy. Máme také podanou žádost na stavební povolení na opravu administrativní budovy, kde snad letos uděláme také dost práce,“ upřesňuje Stanislav. Zřízení prodejny zahradnictví ani květinářství v objektu neplánuje.

Tradiční pouť v Radomyšli nabídla zážitky dětem i dospělým

Poslední červnový víkend každoročně otevírá městys Radomyšl své brány návštěvníkům zblízka i zdaleka. Také v Oseku a okolních osadách se z oken line vůně čerstvě upečených pouťových koláčů nebo křupavé kachny se zelím a knedlíky. Letošní pouť nabídla velmi pestrý program, který uspokojil návštěvníky toužící po sportovních, hudebních i jiných kulturních zážitcích. Ti nejmenší si celý víkend mohli užívat nejrůznějších pouťových atrakcí, které již dlouhá léta zajišťuje rodina Třísků. Spořivější rodiče se s útrpným výrazem ve tváři navzájem ujišťovali: „Však je to jen jednou za rok.“

Páteční večer patřil legendární hudební skupině Turbo a jejím fanouškům. Pro případ nepříznivého počasí byly postaveny stany, hudební nadšenci si večer mohli zpříjemnit chutným občerstvením. „Na koncerty skupiny Turbo jezdím už asi od svých osmnácti let. Nejvíce si vždy užívám píseň „Hráč“. Ta mě dokáže rozhýbat i rozezpívat,“ řekl starosta Radomyšle Luboš Peterka. V sobotu se konal

pouťový Memoriál Karla Vachulky v nohejbale. Letos se ho zúčastnilo 14 trojic, které byly rozděleny do dvou skupin. Z každé z nich potom postoupily do play-off čtyři nejúspěšnější týmy. Z vítězství se srdečně radovali domácí Zabijáci (Nepodal, M. Votava, L. Votava a Pacovský). Ti ve finále udolali Luky team (Lukeš, Hrubý, Uhlíř) a těsně za nimi se umístili Žeríci (P. Votava, T. Votava, Zemen).

Největší oslavy propukly v neděli ráno. Od časných hodin si své stánky připravovali prodejci, kterých letos přijelo více než v minulých letech. V kostele se sloužila mše svatá, majitelé drobného zvířectva připravovali své svěřence na výstavu a zákazníci nakupovali pouťové evergreeny, jako jsou srdce z perníku a další sladkosti, sýry rozmanitých příchutí a tvarů nebo štěkající plyšové pejsky. Starší dáma v kroji nabízela rozmanité předlohy pro výšivku a hovorný flašinetář pilně točil klikou. Svě nástroje naladila kapela Srumecz a pro nejmenší návštěvníky zpívali tři poněkud pohublí členové skupiny Maxim Turbulenc. Chytlavé melodie dokázaly rozhýbat i některé rodiče a rozjaření fanoušci se dokonce „rozjeli“ v mašince při stejnojmenné písni. Na pódiu je potom vystřídal čestní hosté v čele se senátorem MUDr. Tomášem Fialou a mikrofonu se zmocnil Švejk, který diváky bavit...po švejkovsku. Ten tudy totiž před 100 lety projížděl na cestě do Putimi a teď se vrátil, aby společně se starostou Radomyšle pokřtil českou pohádkovou bankovku, největší bankovku na světě. Potom se již hosté i diváci mohli volným krokem přesunout vzhůru malebnou Kostelní ulicí a projít dřevěnými vratky označenými křížem rytířů Maltézského řádu. Na programu bylo otevření zbrusu nového radomyšlského muzea, které bylo zřízeno ve zrenovovaných prostorách barokního špýcharu.

Původně se jednalo o středověkou kúrii, která je pozůstatkem tvrze z 2. poloviny 13. století. V přízemí se nacházejí dvě místnosti muzea, v horním patře je umístěna výstava pestrých obrazů radomyšlského malíře Valentina Horby. „Otevření muzea pro mě osobně bylo vrcholem víkendu. Je to projekt, na kterém pracujeme od roku 2008. Tehdy jsem řekl, že v těchto prostorách bude muzeum, ale nikdo mi příliš nevěřil. Při spolupráci s archeologem Bořivojem Nechvátalem se postupně nabalovali další odborníci, mnohdy obrovské kapacity, kteří pomohli projekt realizovat. Měl jsem velké štěstí na lidi a šlo to jako na drátku. Když někomu řeknete, že se bude otevírat muzeum, uznale pokývá hlavou, ale je to takové nemastné neslané. Vždy to chce něco, co přitáhne návštěvníky. A tak máme vampýrku. S nápadem jsem přišel já, ale měl jsem ji v hlavě jako figurínu nebo holograficky promítanou v prostoru.

Architektka Milena Beneš, která vypracovala projekt muzea, mi navrhla spolupráci s modelářem Pavlem Bohmem. Model kostry, který vytvořil, je pro lidi samozřejmě mnohem zajímavější,“ vysvětluje Luboš Peterka. Muzeum nabídne průřez celou historií městyse. Interaktivní tabule s několika tématy přiláká i dětské návštěvníky a kostra vampýrky, která leží skromně pod zkosenou částí zdi, což opravdu evokuje uložení do hrobu, rozjitří fantazii všech. Pod skly ve vitrinách jsou uloženy artefakty, které byly nalezeny v hrobech pohřebiště objeveného v roce 1963 v lokalitě Na Křenovce. V areálu jsou umístěny také obrovské balvany nalezené v hrobech vampyristického pohřebního ritu. Faktem je, že radomyšlské pohřebiště má v rámci celé republiky obrovský význam. Nacházely se zde náhrobní kameny s vyrytými značkami, které jsou o století starší než kdekoli jinde. Také větší množství anomálií v pohřbívání - vampyristických hrobů - se zde vyskytlo více než obvykle (zdokumentovaných jich je 5). Kolik lidí se letos přijelo do Radomyšle podívat? „Návštěvnost poutě vždy hodnotím podle hustoty lidí v ulicích. Tentokrát tady byla hlava na hlavě, odhaduji, že letos přijel rekordní počet návštěvníků,“ dodává Luboš Peterka.

Model kostry vampýrky zhotovil podle nákresu zubní laborant z Českých Budějovic Pavel Bohm

Otevírací doba muzea:

Od 3. 7. do 18. 7.

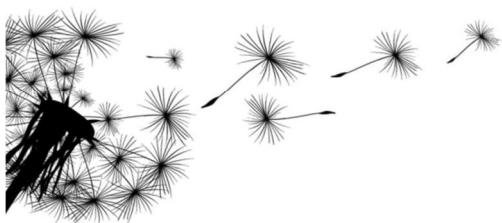
Sobota a neděle 10 – 12 a 14 – 17 hod, úterý a čtvrtek 14 – 17 hod

V Radomyšli si můžete nově dopřát kosmetiku, manikúru i pedikúru

Každé pondělí se mohou zákaznice nechat hýčkat v nově otevřeném salónu, který začala v Kostelní ulici v Radomyšli provozovat Ilona Polenová. Ta již delší dobu působí v salónu Marilyn v Blatné, ale když se jí naskytla příležitost, začala nabízet své služby i v městysu, odkud pochází. V příjemném prostředí dopřeje svým zákaznicím hned několik procedur. „Kosmetické služby, které nabízím, začínají čištěním pleti a končí lymfatickou masáží obličeje. Masáže jsou velmi uvolňující a zákaznice si je oblíbily. Nabídka zahrnuje peeling, povrchové čištění, výživové sérum a masku, depilaci teplým voskem, barvení obočí a řas, ale také denní nebo slavnostní líčení. Pedikúru i manikúru vyhledávají stále více i muži nejrůznějších profesí. Zabývám se regenerací přírodního nehtu, nejedná se o modeláž gelových nehtů,“ upřesňuje Ilona. Před návštěvou je nutné se objednat. „Protože je zákazníků stále více, uvažuji o rozšíření mé pracovní doby zde ještě o jeden den. Ale nebudu předbíhat. Srdečně zvu zákazníky i zákaznice z Oseka a okolních vesnic,“ dodává Ilona.

Lucie Mrkvičková

KOSMETIKA - Ilona Polenová - 731 028 462
PEDIKÚRA
MANIKÚRA

PROVOZNÍ DOBA RADOMYŠL:
Po - na objednání

STUDIO MARILYN BLATNÁ: Út-Čt 9⁰⁰-16⁰⁰h, Pá 9⁰⁰-14⁰⁰h

Adresa: Kostelní 109, Radomyšl, 387 31; IČO: 87257769

Výsadba stromů v Oseku i okolí

Desátý duben by mohl být v Oseku i všech osadách označen za „Den stromu“. Na několika předem vytipovaných místech začala skupina mladých nadšenců již od rána vykládat stromky nejrůznějších druhů a velikostí a zároveň si připravovat potřebné náčiní. Tomáš Turek z odboru životního prostředí Městského úřadu ve Strakonici významnou měrou pomohl při procesu žádosti o dotaci na výsadbu listnatých stromů na veřejných prostranstvích z Národního programu Životní prostředí. Obec získala na tuto akci téměř čtvrt miliónu korun se stoprocentním plněním.

Členové pracovní skupiny navštívili všech pět vesnic a diskutovali o nejvhodnějším místě tak, aby stromy citlivě doplnili krajinu. Řady zastupitelů v pracovní skupině hájili vedle starostky Jitky Brejchové místostarosta Ondřej Klíma a Luboš Smolík. „V každé obci jsme prošli její střed a snažili se vytipovat ta nejvhodnější místa. Kromě estetického uspořádání jsme museli brát ohled i na dostatečnou vzdálenost od obytných domů, inženýrských sítí apod. Rovněž jsme vycházeli i ze stávající situace na jednotlivých návších, a snažili se vhodně doplnit již starší výsadby,“ upřesňuje Luboš Smolík. „Rovněž jsme si přizvali vedoucího odboru životního prostředí MÚ ve Strakonici, Ing. Jaroslava Brůžka, který se touto problematikou zabývá již řadu let. Navrženou výsadbu jsme ještě jednou konzultovali na místě i s dodavatelem Bc. Tomášem Turkem,“ doplňuje Luboš. Jak probíhal výběr konkrétních druhů stromů? „Snažili jsme se přizpůsobit venkovskému prostředí, proto se sázely např. lípy srdčité s menší korunou, duby, okrasné jabloně s drobnými plody a tmavě růžovými květy, stromové střemchy v Turné a v Oseku, které na jaře nádherně kvetou a voní. V Oseku jsme vytvořili nedaleko zámeckého parku alej z červenokvětých jírovců, chcete-li koňských kaštanů, které mají menší korunu a nenapadá je klíněnka jírovcová. Rovněž jsou velmi vhodné do městských a venkovských výsadeb. V Petrovicích jsme vybočili z trendu a ke stávající katalpě trubačovitě jsme přidali ještě další tři. Není to sice typický venkovský druh, ale využili jsme stávající situaci. Jinak se jedná o velice pěkný a zajímavý strom s velkými listy a květy a potom lusky. V Rohozné na návsi u nádrže jsme vysadili okrasné třešně s řidší korunou a plnými růžovými květy,“ popisuje Luboš.

Podrobněji se rozprávěl o situaci ve „své“ Malé Turné. „Malá Turná nemá zřetelnou náves, které

by dominovaly nějaké stromy. V minulosti stála u božích muk, při výjezdu na Osek, velká letitá lípa, která před lety vzala za své při velké bouři. Bohužel byla vážně poškozena i boží muka. V nedaleké minulosti zase došlo v souvislosti s rekonstrukcí Brložského potoka k odstranění více jak sedmi vzrostlých dubů červených, které tvořily přirozenou páteř obce. Samozřejmě došlo k odstranění celé řady dalších významných stromů, které byly poškozené, nemocné, ale i zdravé a jenom překážely. S výsadbami jsem započal již před léty se souhlasem bývalého vedení obce a vysadil jsem v Malé Turné alej střemchy hroznovité a jeřábu ptačího. Současné výsadby pak jenom na započaté dílo navázaly a vhodně je doplnily. Osobně jsem rád, že se k opraveným božím mukám opět vrátila lípa, kterou navíc až ke kapličky doprovází krásné jabloně, které naznačují střed naší obce. Střemchy pak vhodně doplnily stávající alej u Brložského potoka na protilehlé straně silnice, kde kdysi stávala stará olše a mohutný dub,“ říká Luboš. Výsadba se měla původně stát společenskou akcí, na kterou by byli přizváni obyvatelé obcí a ti by přiložili ruku k dílu. „Plánovali jsme, že výsadba se odehraje za přispění široké veřejnosti a bude zakončena společným opékáním vuřtů. Jak by bylo hezké, kdyby v budoucnu šel jedinec po vsi a mohl by vyprávět dětem, že tenhle strom vysadil on s dědou. Epidemie však tyto plány překazila a vše se odehrálo ve velmi komorní sestavě,“ říká starostka Jitka Brejchová. Skupina mladých nadšenců kolem Tomáše Turka se pustila s vervou do práce a za pomoci starostky a Luboše Smolíka měli zanedlouho hotovo. Až stromy vykvetou, to bude teprve podívaná!

Lucie Mrkvičková, Luboš Smolík

Realizaci výsadby vedl Tomáš Turek (druhý zprava nahoře). Vlevo dole sedí Luboš Smolík, vedle něj Jitka Brejchová. Ostatní jsou členové skupiny pomocníků Tomáše Turka

Vyjádření místostarosty Ondřeje Klímy k výsadbě stromů

Vážení spoluobčané!

Jak se již stalo zvykem, posílám zprávu o hospodaření v lesích obce Oseku. Letošní zimní a jarní období bylo velmi příznivé v rámci počasí pro veškerou přírodu a tím i pro výsadbu dřevin. Pokračujeme v trendu obnovy lesních porostů postižených již dříve zmíněnou biotickou kalamitou, výsadbou našeho reprodukčního genetického zdroje (nálety JD - 300 ks, DB - 200 ks, SM), který stále poskytuje určitý omezený fond a udržuje stabilitu a původ porostů. Následně jsme tyto nově vzniklé kultury ochránili proti zvěři výstavbou oplocení (500 m), na které byla podána žádost o dotaci MZe na KÚ. Děkuji občanům, kteří bděli a svoje staré, leč zachovalé pletivo věnovali pro tyto účely. Nyní čekáme na dopady jarního rojení škůdců pro asanaci, jenž probíhá v rámci napadení LHC.

Dovoluji si ještě reagovat na kritiku občanů vůči jarní výsadbě okrasných parkových listnatých dřevin ve všech našich obcích. Chtěl bych vysvětlit situaci a to, že vloni ZO schválilo bez výjimky výsadbu se 100% podporou EU, garantovanou ORP Strakonice odborem ŽP. Byl sestaven tým (včetně mé osoby), který byl pověřen zabývat se tímto projektem a až dovolí COVID situace, jeho realizací. Vše bylo v souladu, ale podzimní termín se z důvodu nedodání sazenic přesunul na jaro. Proto nechápu, že někteří zastupitelé nebyli schopni včas informovat s vysvětlením spoluobčany, respektive své voliče o tomto díle, které přináší nejen estetickou a duševní harmonii lidskému tělu, ale hlavně ekologickou a člověku prospěšnou službu ve formě vytvoření nových minibiotoptů a plnou funkčnost fotosyntézy. Chápu výhrady pro umístění či vybrání vhodné dřeviny, ale komunikace mezi občany, popřípadě jejich návrhy, musí přijít včas a ne když je projekt fyzicky realizován. Vše trvalo nejméně rok a to je dost dlouhá doba na to, aby dříve s dílem souhlasící zastupitelé, kteří se dnes staví do role kritiků, seznámili občany se situací, konzultovali s nimi a konkrétně, aktivně, ale hlavně včas se vyjádřili k tomuto dílu. Na závěr musím podotknout, že tento projekt a realizace nestála OÚ a občany téměř nic, pouze úsilí a volný čas lidí, kteří se aktivně podíleli. Tímto jim chci poděkovat. Věřte, že vysázené parkové dřeviny nebudou hyzdit části našich obcí, ale budou ku prospěchu rozvíjení a podpory flory a fauny v jejich intravilánech.

Ing. Ondřej Klíma, OLH

20. století - století dvou světových válek

První část

Konec 2. světové války v našem regionu

Před třemi lety jsme vzpomínali na konec „Velké války“ a na vznik samostatné Československé republiky. Bohužel, vytoužený mír z roku 1918 trval jen krátce.

Velkou válku, dnes označovanou jako 1. světovou, ukončila v roce 1919 Pařížská mírová konference. Řadou mírových smluv uznala za právoplatné změny, které výsledky války přinesly. Změnila se mapa Evropy, některé státy zanikly (Rakousko-Uhersko), jiné vznikly (Československo, Polsko, Maďarsko, Jugoslávie), u jiných se změnily hranice. Nové uspořádání Evropy se podle hlavní mírové smlouvy podepsané ve Versailles nazývalo versaillským systémem. Jednání konference trvalo celý rok a nebylo jednoduché. Řešilo spory o hranice i místní války (ČSR s Polskem, s Maďarskem, nepokoje v Turecku). Na konferenci byla založena Společnost národů se sídlem v Ženevě, aby diplomatickou cestou zabránila novým válkám. Jak ukázal další vývoj, mír nezajistila. Nedokázala zabránit sporům mezi státy. K těm přibýly i spory uvnitř evropských států.

Ty nabyly na síle po roce 1922. Toho roku po ukončení občanské války v bývalém Rusku vznikl Sovětský svaz. V jeho hlavním městě sídlila tzv. Komunistická internacionála, která orientovala všechny komunistické strany k přípravě proletářské revoluce a diktatury proletariátu. V téže roce došlo k převratu v Itálii. Benito Mussolini tam nastolil fašistickou diktaturu. Obě ideologie, byť stály na opačných pólech ideového spektra a vůči sobě byly nesmiřitelné, si našly ve všech evropských zemích příznivce, ve všech vznikaly komunistické i fašistické strany. Posilovaly ve třicátých letech. Hluboká hospodářská krize tíživě dopadala především na nejchudší a ti volili strany nabízející rychlá řešení. V roce 1933 v německých volbách zvítězila NSDAP (Národní socialistická německá dělnická strana) a její vůdce Adolf Hitler se stal německým kancléřem. Německo se stalo fašistickým státem. Fašistická ideologie zvítězila i v Japonsku. Netrvalo dlouho, než byl utvořen pakt „Osa Berlín Řím Tokio“, připravující se na válku. Evropské státy měly jen málo prostoru, jak šíření fašismu bránit. Společnost národů sice zasedala, ale výsledku se nedobrala, sílu uvést svá rozhodnutí do praxe také neměla. Hluboká hospodářská

krize přerostla v krizi politickou. Když v roce 1932 napsali Voskovec a Werich hru Caesar, uvedli ji písní „Ó Evropa mocná, je moc nemocná“. Kritizovali neúspěšná jednání Společnosti národů a skončili téměř prorockým veršem „a Evropa volá, já budu mrtvola“.

Krise zasáhla i naši republiku. První Československá republika, slavnostně vyhlášená 28. října 1918 a potvrzená Pařížskou konferencí, nepřežila ani celé dvě dekády. Zanikla 29. září 1938 na základě Mnichovské dohody. ČSR podle ní musela Německu podstoupit pohraniční území a navíc podle tzv. Vídeňské arbitráže další území Polsku a Maďarsku.

Její nástupkyně, Druhá Československá republika, netrvala ani půl roku. Během tohoto pololetí zesílily fašistická ideologie a slovenské separatistické hnutí. Už začátkem října 1938 abdikoval prezident Beneš a odešel do exilu do Londýna. Stejně tak učinila i řada demokratických politiků. V roce 1940 v Londýně vznikla exilová vláda, navazující na tradice první republiky. V Praze v době 2. republiky působila vláda s premiérem Rudolfem Beranem pocházejícím z Pracejovic. Prezidentem byl zvolen šestašedesátiletý právník Emil Hácha (také Jihočech, pocházel z Trhových Svinů). 14. března 1939 s podporou Německa vyhlásili slovenští separatisté samostatný Slovenský štát a týž den večer byl Hácha povolán do Berlína a donucen pod hrozbou bombardování Prahy a dalších českých měst přistoupit na zřízení Protektorátu Böhmen und Mähren. Následujícího dne 15. března německé oddíly obsadily území 2. ČSR a Protektorát se stal skutečností. Protektorát byl součástí Velkoněmecké říše. Sice byl zachován úřad presidenta a protektorátní vláda, ale hlavním představitelem státní moci byl říšský protektor zastupující samotného Vůdce. Protektorovi byly podřízeny tzv. landráty, protektorátní úřady na úrovni nižších úřadů protektorátní správy. Původní české úřady byly po personálních čistkách rovněž zachovány, stejně jako česká policie a četnictvo. Vedle nich v Protektorátu působila německá policie a gestapo. O dvoj kolejnosti státní správy se mluvit nedá. České úřady, vláda i prezident jen vykonávaly pokyny protektora a protektorátních úřadů.

Vytvoření Protektorátu předcházelo začátku 2. světové války. 2. světová válka svou délkou, krutostí, počtem obětí překonala 1. světovou válku. 2. světové války se zúčastnilo, nebo do ní bylo vtaženo 61 států, bojovalo v ní přes 100 milionů vojáků. Začala napadením Polska Německem 1. září 1939. O dva dny později 3. září vypověděly Německu válku Velká Británie a Francie, které garantovaly nedotknutelnost polsko-německé hranice. Než ale stačily do války

vstoupit, bylo Polsko obsazeno. V roce 1939 se válčilo i jinde v Evropě (sovětsko-finská válka, posilování sovětského vlivu v Pobaltí a východní Ukrajině, obsazení Albánie Itálií). Od následujícího roku se válečný konflikt rozrůstal. Válčilo se v Evropě, Asii, Africe, Tichomoří i Atlantiku, na pevnině, na moři i ve vzduchu. Válčily státy Osy, proti nimž se postupně vytvářela protihitlerovská koalice. Jejím základem se stala Atlantská charta, spojenecká smlouva vyhlášená prezidentem USA F. D. Rooseveltem a britským premiérem W. Churchillem v srpnu 1941. Členem koalice se stala i československá exilová vláda.

V průběhu války se utvořila tzv. silná trojka – USA, Velká Británie, SSSR. Její představitelé – Roosevelt, Churchill, Stalin – na jednáních v Teheránu (1943), na Jaltě (únor 1945), v Postupimi (léto 1945) projednávali vedení válečných operací, otevření druhé fronty v Evropě i poválečné uspořádání světa. Vytvoření protihitlerovské koalice bylo důkazem, že v nouzi nejvyšší mohou spolupracovat i státy s tak antagonistickým zřízením jaké měly USA a SSSR. Pro náš region nebylo nepodstatné, že už v Teheránu byla stanovena demarkační linie pro setkání východní a západní armády. Tvořila ji silnice Karlovy Vary, Plzeň, České Budějovice (její částí je úsek Blatná – Písek). Naším okolím se na konci války probíjely oddíly německé armády, esesáků a banderovců (v Oseku se jim říkalo benderovci), které nechtěly padnout do sovětského zajetí.

Zatímco Wehrmacht obsazoval Evropu, rychle se zhoršovaly poměry i u nás doma. Protektorát jako součást Velkoněmecké říše se pro ni stal zásobárnou potravin, surovin, výrobků i pracovních sil. Byla uzákoněna pracovní povinnost všech obyvatel. S ní souviselo také totální nasazení. Totálně nasazovaní měli nahradit nedostatek pracovníků v továrnách pracujících pro armádu, buď v českých zemích a od roku 1942 i v Říši. 21. srpna 1942 zasedala v Radomyšli odvodní komise, která mezi mladými lidmi (ročník 1921) vybírala první kontingent totálně nasazených do Říše. V Říši nasazení čeští občané pracovali nejčastěji ve zbrojovkách, pracovali i žili v nedůstojných podmínkách, často o hladu. Po prvním odvodu následovaly další. Vůči totálně nasazeným máme stejný dluh jako vůči padlým a legionářům z první války. Neexistuje jejich věrohodný soupis, neznáme jejich osudy.

Z Oseka byli do Říše nasazeni Jan Jícha a Milada Koutenská, z Jemnic Jaroslav Šípek, z Petrovic Ladislav Bláha, Václav Bláha, František Křivanec, Václav Marek, Václav Šup, Jan Zapletal. Možná byli nasazeni i někteří další

Malotureňáci a Rohozeňáci, ale zprávy o tom neexistují. Pokud může někdo ze čtenářů výše uvedený seznam doplnit, oznamte to, prosím, buď obecnímu úřadu, nebo obecní kronikářce, případně autorce tohoto článku. Všichni výše uvedení až na Jana Jíchu se vrátili domů. Jen Jan Jícha v Hannoveru za nevyjasněných okolností zemřel. Totálně nasazen do strakonické Zbrojovky byl i Karel Hildprandt.

Život v Protektorátu byl těžký. Všeho byl nedostatek – potravin, spotřebního zboží, oděvů... Znovu bylo zavedeno přidělové hospodářství. Lidé dostávali potravinové lístky, šatenky a jen tak mohli nakupovat. Potraviny na lístky byly prodávány za stanovenou cenu, bez lístků bylo jakékoliv zboží, pokud vůbec v krámech bylo k dostání, několásobně dražší. Pro československé peníze, než vůbec přestaly platit, byl uměle vytvořen nepříznivý směnný kurs. Zemědělci potravinové lístky nedostávali. Museli plnit předepsané dodávky a pro svou potřebu si směli nechat jen takové množství, které odpovídalo přidělu na lístky. Měli předepsáno, kolik dobytka, drůbeže smějí chovat. Dodržování předpisů kontrolovaly protektorátní úřady. Pokud kontroloři našli víc dobytka, než bylo povoleno, nebo vyšší zásoby obilí, brambor, byly přebytky zabaveny a viníci potrestáni pokutou, později i vězením. Zemědělci nesměli doma odstředovat mléko. Všechno mléko nad povolený limit k vlastní spotřebě museli odevzdávat. Hned po začátku války museli zemědělci odevzdat na příslušný obecní úřad kroužek od bubnu odstředivky, bez něhož se odstředovat nedalo. Potraviny ve městech i na vesnicích začínaly chybět. Stejně tak byla nouze o šatstvo, obuv, otop, petrolej a o všechny věci každodenní potřeby. Šetřit se muselo se vším, vybíraly se i odpadové suroviny pro další zpracovávání.

I přes strach z trestů zemědělci schovávali obilí, chovali „černé“ vepře a slepice a odstředovali s narychlo pořízenými náhradními kroužky. Mlýny mly „černé“ obilí většinou po nocích, v noci bývala porážena na černo chovaná prasata, pokud se jejich zabijačka nepřihlásila k zabijačce povolené. Nic jiného nezbyvalo, protože samozásobitelské dávky byly velice nízké. Zemědělci, ale i mlynáři, řezníci žili ve stálém nebezpečí a byli jednou nohou v kriminále pro poškozování protektorátního hospodářství. To samé platilo i o oseckém Karlu Hildprandtovi. Po celou protektorátní dobu nechával svým dělníkům vyšší deputát, než byly povolené samozásobitelské dávky (dostalo se mu za to „odměny“, po válce ho jeden ze zaměstnanců udal jako národního zrádce).

Nedostatek vedl k rozšíření černého obchodu. Lidé z měst sháněli potraviny v okolních vsích. I

černý obchod hlídaly hospodářské kontroly, hlídaly i ve vlacích. Na to doplatil Osečák Jindřich Diviš, když chtěl převézt do Prahy maso z černé zabijačky. Dobu od 1. června 1943 do 12. prosince 1944 strávil ve vězení. V Petrovicích a snad i v Jemnicích muselo několik zemědělců za „poškození protektorátního hospodářství“ zaplatit pokuty, o Malé Turné a Rohozné opět zprávy chybí.

Čeští četníci většinou kontrolovali jen to, co měli přikázáno a ostatní přehlídli. Proto v druhé polovině Protektorátu byli doprovázeni německými policisty nebo vojáky. Tak probíhala i nejtěžší domovní kontrola v Oseku 4. ledna 1945, popsaná v „Kronice“ str. 326.

Nespokojenost zvyšovaly i další příkazy a zákazy. Nesměla být osvětlována veřejná prostranství, okna domů musela být zatemněna. Zpřísnila se evidence lidí, také rozhlasových přístrojů. Přísný zákaz byl uvalen na poslech zahraničního vysílání (rádia kromě říšského), ale přesto se poslouchalo, jak dosvědčuje dochovaná mapa s pečlivě doplňovanými nákresey pohybu fronty.

Příkazů přibývalo od začátku roku 1945. Do našich obcí začali přicházet „národní hosté“. Jak postupovala fronta, němečtí obyvatelé Slezska, (ženy a děti, muži byli odvedeni) byli přesídlováni na území Protektorátu. Do Petrovic a Jemnic přijelo už v březnu šestašedesát „hostů“. Z Petrovic byli záhy přesunuti dál, v Jemnicích zůstali téměř do konce války. Ubytování byli ve škole, a tak zdejší děti měly prázdniny. Němečtí uprchlíci byli i v Oseku. Přesný datum jejich příchodu neznám, ale muselo to být hodně brzy v březnu. Pamatuji se, že jsme seděli v temnělé světnici. Bylo to buď brzy ráno, nebo v podvečer, místnost byla osvětlována jen záblesky ohně ve sporáku, zatemnění oken buď už bylo snato, nebo ještě nebylo zatemněno, když se ozvalo důrazné klepání na okno. Klepal kdosi z pověření obecního úřadu s příkazem zapráhnout a přistavit vůz na nádraží k vlaku s uprchlíky. Ze všech chalup, kde měli potahy a vozy, pro uprchlíky a jejich věci hospodáři vyjeli. Osečtí „národní hosté“ byli ubytováni v zámku, stravování jim zajišťovali Osečáci – vždy jedna německá rodina byla přidělena rodině osecké. S maminkou jsme nosily jídlo německé ženě s holčičkou. Uprchlíci zůstali v Oseku až do konce války. Na nádraží už je nikdo nevezl, odcházeli jen s osobním zavazadlem, ostatní jejich majetek byl zajištěn. Podle pokynů nového ONV měli být zabaveným šatstvem a prádlem poděleni místní chudí a také několik ruských zajatců přidělených na práci do velkostatku, prádlem také mladíci, kteří měli nastoupit vojenskou službu. O tom, jak toto rozdělování proběhlo, záznamy nejsou. Zbýlý zajištěný majetek byl převeden ONV

ve Strakonících. Tam bylo z Oseka odvezeno šestnáct balíků peřin, dvacet kufrů a pytlů se šatstvem a prádlem, dvě rádia a německé papírové a stříbrné peníze.

Jana Vačkářová

Příspěvek čtenáře

Úvaha a výzva

Milí sousedé,
obec Osek jsem poprvé navštívil v roce 2003 coby stavbyvedoucí firmy Mipolstav. Řídil jsem zde stavbu chodníků. Poté jsem zde coby stavbyvedoucí firmy Strakonická stavební s.r.o. řídil stavbu sportovní haly. V dalších letech zde zakoupila moje ex manželka rodinný dům, který jsem ji pomáhal rekonstruovat. Po jejím předčasném úmrtí zdědila dům naše dcera Katka, která se sem nastěhovala. Pravidelně jsem sem dojížděl a pomáhal jí se stavebními opravami domku.

A od 01. 02. 2019 jsem občanem Oseka. Přišel jsem sem z paneláku ze Strakoníc. Byla to velmi příjemná a pozitivní změna. Pomalu jsem se začal seznamovat s místními poměry. Můj první kontakt s realitou v obci byl loni, když se začal stavět v DPS altánek. Když byl postaven, přišel jeden zastupitel a prohlásil, že je to malé a že se to bude muset přestavět. V následujících měsících jsem se s jeho kritikou akcí realizovaných obcí opět setkal (výsadba stromů, parkoviště apod.). Proto jsem se rozhodl jít na zasedání zastupitelstva. A tam jsem si udělal obrázek o tom, kdo je kdo. Kdo maká pro obec a kdo škodí a maká jen pro sebe.

Při svých procházkách se svým kámošem psem Majkem po vsi jsem poznal mnoho z vás. Coby bývalý stavař rád chodím tzv. Novým Osekem a sleduji, jak probíhá dostavba. Od mého příchodu do Oseka jsem zde potkal několik dobrých kamarádů a kamarádek.

Jelikož se blíží volby do zastupitelstva, chci vás všechny, kterým záleží na tom, jak se nám tady bude žít, vyzvat.

CHOĎTE NA ZASEDÁNÍ ZASTUPITELSTVA

Jsou ze zákona veřejná.

Jedině tam poznáte, kdo pracuje ve prospěch obce a nás všech a komu jde jen o osobní prospěch. Přeji vám všem klidný život v Oseku.

Pavel Hakr, Osek 109

Velikonoční víkend dětem nabídl příběh popleteného zajíce

Velikonoce se kvapem blížily a s nimi i jistota, že dětem budou již podruhé v řadě odepřeny tradiční aktivity. Řehtačky, kolovraty a pomlázky zůstaly zapomenuty v koutě a s nimi i příslib vykoledovaných pamlsků, vajíček a peněz. Místní Svaz žen však přišel s nápadem. Týden před Velikonocemi děti s napětím poslouchaly rodiče, kteří jim s tajemným výrazem předčítali z letáku příběh o poněkud zmateném velikonočním zajíci. Ten tudy nedávno proběhl, ale protože zjevně myslel na něco úplně jiného, cestou trousil skořápky rozbitých vajec. Když si to uvědomil, bylo již pozdě na návrat, a proto vyzval děti, aby mu pomohly všechny kousky posbírat a slepit z nich pestrobarevné vajíčko. A tak se děti vydaly do záchranné akce – na Bílou sobotu odpoledne se začaly scházet u místního pohostinství, kde si zajíc zřídil svůj kutloch. Nedočkavou rukou ze sklenic vytahovaly papírovou šablonu na vajíčko a mapu plnou červených kroužků, které značily místa, kam se měly vydat. Ty starší už na mapě místa identifikovaly samy, těm mladším simulovali navigaci máma či táta. Dostala prostor i dětská schopnost úsudku. Místa, na která měly dojít, byla zašifrována v krátké hádance. Protože prostor, kudy zajíc běžel, byl značně rozsáhlý, někteří jedinci si vzali na pomoc dopravní prostředky různého typu – odrážedla, tříkolky, koloběžky nebo kola. Ještě že na hledání měly celý víkend! Posbírané kusy pečlivě lepily do šablony a na Velikonoční pondělí si vyzvedly v zajícově doupěti sladké odměny. Ten však místo sebe vyslal své dvě asistentky Zajdulky. V růžových overalech, holínkách a se stylovým nezbytným respirátorem děti vítaly, kontrolovaly správnost slepených dílků a rozdávaly pamlsky. Děti posbíraly 54 vajíček a zmatený velikonoční zajíc byl jistě s výsledkem spokojen.

Zajdulky Katka Hakrová a Jitka Brejchová s pomocníky: Vojtěch Miklas a Vašík a Pepík Šindelářovi

Soutěž doplňující akci s názvem „Jarní úklid“ má své výherce

Díky nadšení a zápalu pro věc několika desítek obyvatel našich vesnic jsou mnohá místa v okolní krajině čistší. V průběhu dubna se někteří z vás, vyzbrojeni barevnými odpadkovými pytlí, rukavicemi a mnohdy i přáteli dvounohými či čtyřnohými, vydali nejrozumnějšími směry od svých domovů. Protože období tání sněhu je časem, kdy se objeví nejrozumnější „poklady“ dosud přikryté sněhem, pytle se velmi záhy plnily až po okraj a leckde ani nestačily. Organizátoři akce – obec a Svaz žen nechtěli nechat účastníky neodměněny, a tak je vyzvali, aby vše dobře zdokumentovali a fotografie posílali na obecní email. Na tuto výzvu zareagovalo sedm skupin „sběračů“ a na tři z nich sedlo štěstí při losu. Svůj výlet komentovali následovně:

Marie Česká, Jemnice

„Odpadky sbírám pravidelně při procházkách se psem, a to nejen v katastru naší obce. Jsem už naučená, že kromě vodítka беру na procházku i pytel na odpadky a nikdy se mi nestane, že bych přišla s prázdnou. Bohužel. Tentokrát jsem sbírala ve zdejším lese Hrabovka, kam chodím se psem nejčastěji. Naplnila jsem dva pytle, které jsem měla s sebou a které jsem byla schopna odnést. Jsou bohužel i místa, kde by člověk místo pytlů potřeboval valník. Na příjezdové cestě k lesu mezi obcemi Jemnice a Osek někdo "odložil" několik pytlů odpadků, šatstva, matrace, váleнду a dokonce i noční stolek. O kus dál byla hromada

rozbitých koupelnových dlaždiček. Nepochopím, že když už si někdo dá tu práci a všechno naloží na káru, vede jeho cesta do lesa namísto do sběrného dvora. Situace v lesích se v posledních letech určitě zhoršila, a to vinou kůrovcové kalamity a zvýšeného výskytu lesních dělníků. Ti za sebou zanechávají opravdu paseku, a nejen tu lesní. Veškeré obaly od svačin, pití i olejů do motorových pil házejí na zem. Ti "úklidnější" odpadky nahnou na jednu hromadu a zapálí, čímž po nich zůstane obrovský plastový koláč, který je tak velký, tvrdý a nerozbitný, že už ho z lesa nikdo neodnese."

„Uklízeč četa“ z Rohozné

„Uklízeli jsme ve složení: Lenka Vlčková, Ella Luxová, Daniel Lux, Petr Želivský a jeho pes Míša. Ve větší skupině se sbíralo lépe. Byla u toho větší zábava, padaly vtipné hlášky a šlo nám to pěkně od ruky. Navíc bylo v neděli 11. dubna příjemné slunečné počasí. Sbírali jsme na kopci za chalupou, na Tekli. Bohužel, během hodiny a půl jsme prakticky na jednom místě nasbírali několik pytlů odpadků. Vlastně plnou korbu auta. Mnoho pneumatik, plastové lahve, skleněné lahve a plechovky od piva, směsný odpad z domácností, starý deštník, kusy igelitů, rezavé plechy, rozbité umyvadlo a asi nejvíc nás překvapil poměrně velký plastový bazén. Smutný pohled na konání člověka v přírodě. Po vykonané práci jsme se odměnili dobře vychlazeným pivem, ale největší odměnou pro nás byl pocit, že jsme udělali dobrý skutek."

Radka Moulíková a její sestra Eva Barborková, Petrovice

„Sbíraly jsme kolem Petrovic směrem na Jemnice, dále na Brloh a Malou Turnou. Je to místo našeho domova a chtěly jsme, aby to tu bylo hezké. Nasbíraly jsme 3 pytle odpadků a pro sklo jsme musely dojet s kolcem. Nacházely jsme PET lahve, krabičky od cigaret ve strouze,

kelímky, které lidé vyhazují za jízdy z aut. Mezi věcmi nebyly žádné cennosti, ale objevily jsme staré obaly od potravin. Na místě byla kdysi asi skládka a díky tání vše vyšlo na povrch.

Z akce jsem měla dobrý pocit. Nemám ráda, když lidi vyhazují odpadky tam, kde nemají. Máme přitom v každé vesnici popelnice na tříděný odpad. Při cestování se také vždy snažím vzít odpadky, které lidé pohodí. Nejhorším zážitkem pro mě byla asi Ukrajina. Tam by se to bohužel nedalo vůbec pobrat. Trochu jim ale rozumím, skládka je třeba 40 km daleko a ještě po cestě necestě. Je to ale velká škoda, mají také krásnou krajinu."

Lucie Mrkvičková a výherci soutěže

Do oseckého pohádkového lesa letos vstoupil rekordní počet dětských návštěvníků

Na začátku června každý rok ožije les Hájek rejem pohádkových postav v pestrobarevných kostýmech. Letos se sem vydaly již posedmé a dobrovolníci z řad členek Svazu žen, ale i ostatních obyvatel, kteří rádi dělají radost dětem, si opět připravili stanoviště s nejrůznějšími úkoly. Děti se scházely u obecního pohostinství, kde se nejdříve registrovaly a potom dumaly nad tím, koho to v lese letos potkají. Místo malůvek zobrazujících postavy našly v některých rámečcích velké černé otazníky. S úlevou si oddechly, když na ně u vstupu do lesa čekal jejich starý známý král s krásnou královnou. To už ale děti spustily a odříkávaly básničky nebo zpívaly písničky. Když si král vyslechl dosyta „skákalpsů“, žádal děti o změnu, třeba o „Prší, prší“. Některé z nich, zvláště ty starší, dolovaly slova z paměti, a to potom vybízely kukačku, aby neplakala a panenku, aby nekukala. Když na vás vybafe loupežník s bambítkou, není se čemu divit, že sáhnete do kapsy a rychle z ní lovíte peníze. Po poskládání obrázku už čekala na svém místě u židovského hřbitova Bílá paní se svým strašidýlkem. Paní Hana Kovářová se obléká do kostýmu Bílé paní již od samého začátku historie pohádkových lesů. „Snažíme se, aby se nás děti nebály. Mluvíme na ně, snažíme se chovat vlídně. Je to určitě náročné, ale děti nás nabíjejí energií. Na místě, kde na děti každoročně čekáme, výrazně ubylo stromů. I letos jsme se přizpůsobili, upravili jsme si místo podle svého a užili jsme si to," říká Hana. Událost letos navštívila i čtyři její vnoučata. Matyáš a Kristian se vydali na cestu s rodiči. „Nejvíce se nám líbila Bílá paní, protože to byla babička," říkají. Splnili

všechny úkoly a největší strach jim nahnali loupežníci.

Organizátoři se snaží každý rok přijít s nějakou novinkou. Letos čekali na děti Bob a Bobek v bílých kombinézách nebo Kocour a puntíkatá беруška se schopnostmi superhrdinky. Dobrodružný okruh zakončily děti ukázkou své zručnosti. Pat a Mat bedlivě sledovali, zda se jim podaří zatlouci hřebík. Potom už se děti vydaly zpět k pohostinství, kde na ně čekaly připravené vuřty a možnost nechat si pomalovat obličej veselými barvami. A tak na hřišti za chvíli pobíhali tygři, kočky nebo princezny odhodláni nesmýt si svou ozdobu ani za nic. Letošní pohádkový les navštívilo rekordních 122 dětí. „Naštěstí jsme byli na takový nápor připraveni. Původně jsme měli odměny pro sto dětí, ale poté, co jsme slyšeli, že v Sedlici se stejné akce zúčastnilo dětí 200, dokoupili jsme pamlsky pro dalších třicet. Myslím, že povědomí o pohádkovém lese se šíří stále více a lidé byli navíc po dlouhé koronavirové pauze natěšeni,“ říká Jitka Brejchová, starostka obce a předsedkyně Svazu žen.

Král s královnou vítali děti na začátku cesty. Matyáš a Kristian Křivancovi z Leskovic úspěšně splnili první úkol

po celé vlídné léto...

Vy orosená rána!

Vy louky v kouzelných letních svítáních!

Jak bílých kopretin

pak bývá po zemi naseto úsměvů!

Polní růže

Polní růži dala jsem si do vázy,
plátky voňavé a listů změt',
snad příliš křiklavé napohled.
Na co však hledat umírněné odstíny,
když červen nabízí ve svém náručí
tak jasné a zářivé barvy.
Mám v ní ukryté
letní ráno na vsi, mámin pohled známý,
úsměv utajený, nechápaný...
Všechno je na dosah,
stačí jen natáhnout ruku -
jenom mít tu růži...

Trhání malin

V lese je tolik vůní, tolik hlasů,
že nevyprávíš všechnu krásu.
Když do košíku maliny natrháme,
ještě dlouho nám pak voní dlaně.
Když léto přes půli nachýlí se,
ovoce zlátně v každé míse.
Houf motýlů na květy přilétá -
kraj ponořený je do léta.
Tak sladce se dlouží stíny,
Když hlas zvonů zní lukami večerními ...

Jitka Pavlíková

Sport

Volejbalová smeč - Radomyšl 12. 6. 2021

Několik dní před turnajem jsme netrpělivě sledovali protiepidemická nařízení Vlády ČR/ MZ. Na konci května padla konečně zelená a turnaj se mohl uskutečnit.

Na koupališti v Radomyšli se konal další ročník volejbalového turnaje smíšených družstev. Sjelo se jich jedenáct a hned bylo po dlouhé době veselo. Po důležité ranní kávě a týmové poradě se turnaj rozběhl. I když se nemohlo skoro celý rok trénovat, znát to nebylo. Všichni bojovali do posledního dechu a o krásné volejbalové zážitky nebyla nouze. Po areálu se rozléhala hudba, po

Poezie

Kapka rosy

Když končí léto,
když se připozdívá
a ráno není rosa v kapce úsvitu,
pak vzpomínka čerstvá
a ještě voňavá
vybavuje vlahé večery
v orosené náruči luk
a posezení na vyhrátém zápraží,
kde jen hvězdy cloní myšlenkám.
V té chvíli voní kytka
vůbec nejlépe
všechny květou nádherně -
jako by rozkvetly
jen pro ten jediný večer.
A ony přece mají kvést a vonět

čase se k hudbě přidal dým z grilu. Byla to parádní volejbalová atmosféra a také hezké připomenutí letošní velké události 100 let Českého volejbalu 1921 – 2021.

Sehrál se krásný turnaj, na který dohlíželi kvalifikovaní rozhodčí pan Jan Pňáček ze Strakonice a pan Miroslav Škarvada ze Sedlice. Všichni byli spokojení s organizací i občerstvením a ceny byly lákavé pro všechny. Po celodenním zápoulení vyhrál tým Rumídců pod vedením kapitána Jonáše Celerýna z Prahy a zároveň chalupáře z Velké Turné. Druhé místo obsadil tým Ruce v kapce z Březnice a na třetím místě skončil tým FreeWay z Rožmitálu pod Třemšínem. Týmy, které se dostaly na bednu, dostaly výtečné dorty, každý z hráčů měl na krku pověšenou parádní medaili a na hráče vítězného týmu čekal ještě míč a putovní pohár. Na čtvrtém místě skončil tým Zelenáči ze Strakonice. Ostatní týmy si odvezly šampaňské, diplom a malé dárky. Velké díky patří sponzorům - Městys Radomyšl, firma Prillinger, Pražírna kávy Sedlice. V neposlední řadě také manželům Vackovým za cateringové zázemí a Mirce Lebedové z Radomyšle za krásné dorty.

Hlavní organizátorky Eva Barborková a Vendula Krejčí společně připravují pozvánky na příští rok, a to na 11. 6. 2022. S meteoradary jsme domluvily sluníčko. Plavky a opalovací krémy budou opět povinnou výbavou. Těšíme se, do té doby přejeme všem hodně zdraví a volejbalu zdar!

Ještě bych ráda chtěla připomenout něco málo z historie volejbalu. Volejbal vznikl v roce 1895 v městečku Holyoke amerického státu Massachusetts zásluhou sportovního ředitele místní křesťanské organizace YMCA Williama G. Morgana. Záměrem byla kolektivní hra, vhodná do tělocvičny, eliminující osobní styk soupeřících družstev a tím úrazy hráčů. Družstva od sebe oddělil tenisovou sítí, zavěšenou s horním okrajem ve výšce 6 stop a 6 palců (cca 2 m) s úkolem přepravit míč pomocí úderů rukama na stranu soupeře. Tehdy netušil, že tato míčová hra se za 70 let stane olympijským sportem a díky členské základně jedním z pěti nejoblíbenějších sportů naší planety. Do Československa se volejbal dostal po skončení 1. světové války především zásluhou instruktorů americké Ymky, které k nám po vzniku republiky v roce 1918 pozval prezident T. G. Masaryk. Volejbal získal v krátké době na celém území ČSR obrovskou popularitu, a to především mezi mládeží, vojáky, studenty a skauty, ke kterým se postupně přidávali další členové sportovních organizací. Hrál se všude. Na kousku rovného prostranství s písčítým či hliněným povrchem stačilo natáhnout mezi dva stromy provaz (pokud nebyla síť),

kusem dřeva „nalajnovat“ a ke hře stačil už jenom míč.

První utkání začaly organizovat armádní oddíly Ymky mezi vojenskými posádkami v Čechách (Pohár ministra obrany), vysokoškoláci mezi školami a v roce 1921 byl volejbal zařazen do náplně prvních Středoškolských her. V roce 1921 byla ustavena Československá YMCA, která od americké Ymky při jejím odchodu z ČSR obdržela kromě nemalé finanční dotace v té době nedostatkové volejbalové míče a sítě. Při pražském ústředí Ymky vznikla volejbalová sekce, která začala pořádat turnaje pro všechny zájemce. Rok 1921 byl později prohlášen rokem vzniku organizovaného volejbalu na území Československa a díky tomuto rozhodnutí slaví letos český volejbal 100 let své existence.

Eva Barborková

Vítězný tým Rumídců s jednou z organizátorek Vendulou Krejčí (zcela vlevo)

Zajímavá osobnost

Petrovický Karel Diviš mistrně vládne pile i sekeře

Halou nebo volným prostranstvím se ozývají údery sekery, kvílí motorová pila a do dřeva se zakusuje velká ruční pila. Závodníci se soustředí na to, aby v co nejkratším čase „nakrájeli“ úhledné plátky nebo přesekli silný kmen. Komentátor borce povzbuzuje a diváci křikem a potleskem ženou svého favorita až k vítězství. Mezi skupinu moderních dřevorubců soutěže Stihl Timbersports patří již 15 let také Karel Diviš z Petrovic. Po celou dobu své kariéry se drží mezi desítkou nejlepších v České Republice a v letech 2010 a 2011 byl dokonce členem české štafety na Mistrovství světa. Tento muž s čepicí s kšiltlem obráceným dozadu vychovává s manželkou

Zuzanou dcery Veroniku a Kláru a trénuje mladé atlety v Blatné. Jak vypadá drsný svět svalnatých dřevorubců?

Moudrá sova zjistila:

Legenda praví, že u zrodu sportu stáli dva tasmánští dřevorubci. Ti se vsadili, který z nich pokácí dříve vzrostlý strom. Následujících dvacet let sice probíhaly první soutěže, ty ale ještě neměli přesně stanovená pravidla. V roce 1890 byla založena první asociace australských dřevorubců a o rok později se v Latrobe v Tasmanii konalo první Mistrovství světa. Sport našel podhoubí i v dalších zemích, zejména v Kanadě a ve Spojených státech a postupně se přidávaly nové disciplíny. Všechny vycházejí z tradičních lesnických činností – některé simulují přesekávání a kácení stromů, jiné testují závodnickou dovednost s pilou. Sport je pod názvem Stihl Timbersports adrenalinovou záležitostí rozšířenou po celém světě. V roce 1985 vybrali zástupci firmy Stihl 6 disciplín, které se staly oficiální náplní moderních závodů. Mistrovství USA je od roku 2011 uzavřenou soutěží pouze pro americké závodníky. V roce 2010, když se ještě mistrovství mohli účastnit i evropští borci, vytvořil český reprezentant Martin Komárek rekord v disciplíně Stihl Stock saw a tím se zapsal do historie sportu nesmazatelným písmem. Evropa má také své mistrovství. Toho se účastní nejlepší závodníci z jednotlivých zemí a v roce 2008 toto klání čeští zástupci vyhráli.

Karle, kdy se vaše jméno začalo objevovat v oblasti Stihl Timbersports?

Začínal jsem v roce 2006. Přihlásil jsem se na tréninkový kemp, který musí absolvovat všichni, kdo chtějí závodit v Stihl Timbersports series.

Vzpomenete si, kde jste o sportu zaslechl nebo ho viděl naživo poprvé? Co vás uchvátilo natolik, že jste se rozhodl se mu sám aktivně věnovat?

Úplně přesně si nevzpomínám kdy, ale viděl jsem nějaký záznam v televizi ze závodů v USA. Proč se mi ten sport líbí, neumím úplně vysvětlit. Prostě mě zaujal na první pohled, chtěl jsem to zkusit a už jsem u toho zůstal.

Jaké předpoklady musí mít úspěšný sportovec v tomto odvětví? (tělesné i duševní)

Hlavní předpoklad je, že ho ten sport nadchne a baví. A pak mít vůli trénovat a zlepšovat se, síla a fyzika se dá natrénovat.

Na jaký okamžik své kariéry jste obzvláště pyšný a proč?

Asi když se rozhodovalo o nominaci na MS týmů. Podmínka byla vyhrát disciplínu na MČR. Řekl jsem si, že to chci a musím vyhrát a povedlo se.

Je něco, co se vám naopak nepovedlo a byl jste velmi zklamaný nebo zdrcený?

To se stává často. Po každém nepovedeném závodě nebo i jednotlivé disciplíně.

Shrnul byste ve zkratce vaše úspěchy od roku 2006 dodnes?

Zmínil bych hlavně 5. místo na Mistrovství světa týmů. Závod Czech cup jsem vyhrál asi jen jednou, druhých a třetích míst bylo více a na MČR jsem byl nejlépe pátý. Několikrát jsem vyhrál vytrvalostní závod v underhandu ve Francii (to tedy není přímo timbersport).

V letech 2010 a 2011 jste se účastnil mistrovství světa ve štafetě. Zavzpomínáte na tu dobu?

Byla to samozřejmě obrovská zkušenost. Seznámil jsem se s mnoha výbornými sportovci, poprvé jsem viděl závodit legendy našeho sportu. V roce 2010 jsme se dostali do čtvrtfinále a nakonec skončili pátí, v roce 2011 už to tak dobré nebylo - vypadli jsme už v osmifinále. Celkově to byla opravdu skvělá zkušenost, která mi dala hodně motivace.

Jak probíhají vaše tréninky? Jak se trénuje na různé disciplíny?

Tréninky se trochu liší podle období. Mimo závodní sezónu je to více o posilování, fyzice, sekání a řezání větších objemů. Blíže závodům a v samotné závodní sezóně se trénink více soustřeďuje na jednotlivé disciplíny tak, jak se v nich soutěží.

Soutěží se v 6 disciplínách, vaší nejlepší je Underhand chop. Proč vám tolik vyhovuje právě tato a jaká je naopak vaše nejméně oblíbená?

Underhand mi sedí, ale mám rád i ostatní disciplíny. Snad jen stock saw (motorová pila) jsem dříve tolik nemusel, ale i tu jsem si už oblíbil.

Mnohým divákům se může tento sport zdát nebezpečný. Zranil jste se během soutěže vy nebo některý z kolegů?

Není nebezpečnější než jiné sporty. Sám jsem se nikdy nijak vážně nezranil. Sem tam natažený sval, bolavé lokty apod. Že by se někdo zranil sekerou nebo pilou, to se stává výjimečně.

Tvoříte s kolegy - závodníky dobrý tým a kolektiv? Je mezi vámi velká rivalita?

Určitě, ale samozřejmě rivalita existuje. Někdy menší, někdy větší.

Nejlepším Čechem je Martin Komárek. V čem vyniká a proč je na špici právě on?

Je talentovaný, tvrdě trénoval, je cílevědomý a ambiciózní a umí se skvěle soustředit.

Ze závodů Czech Masters a Czech Cup vzejdou každoročně ti nejlepší, kteří se utkají na mistrovství ČR? Čím se tyto dva formáty liší?

Czech cup sestává ze čtyř základních disciplín - stock saw, standing block, single buck a underhand chop. Czech Masters má formát mistrovství republiky (stejný formát má i MS), tedy 6 disciplín ve třech kolech. 1. kolo je underhand chop, stock saw a standing block, potom se redukuje pořadí a do dalšího kola na single buck a springboard postupuje jen 8 nejlepších. Do třetího kola na hot saw už jen 6 závodníků.

Kvalifikace na mistrovství v Plzni už probíhá a jste jedním z kandidátů. Jak těžké to v září v Plzni bude? Pozvete naše obyvatele na skvělou podívanou?

Zatím proběhla jen první část kvalifikačních závodů, takže je ještě předčasné mluvit o postupu na MČR. V Plzni to určitě bude skvělá podívaná a není to od nás daleko.

Jaký byl doposud váš letošní největší úspěch?

Letos mám zatím dvě třetí místa (Czech masters Frenštát p. Radhoštěm a Czech cup Plzeň).

Lucie Mrkvičková, Karel Diviš

Karel v akci

Fotbalové jaro

Po částečném rozvolnění se v polovině dubna mohly opět rozběhnout fotbalové tréninky v částečně omezené podobě a do těch se zapojila všechna osecká mužstva.

Začátkem května jsme se dozvěděli nemilou zprávu o ukončení soutěžní ročníku 2020/2021. Proto muži přátelským zápasem 4. června tuto sezónu ukončili a zároveň se rozloučili s trenérem Voříškem, se kterým byla ukončena spolupráce. K tomuto přátelskému utkání jsme si pozvali tým ze Svěradic, který vede bývalý trenér oseckého béčka Marcel Voříšek. Domáci porazili Svěradické 6:3, když tři branky vstřelil Jakub Říský a po jedné přidali David Říský, Brabec a Hosnedl.

Do nové sezóny vstoupí áčko mužů již pod novým vedením s hlavním trenérem Josefem Mrázem a asistentem Romanem Malým. Fanoušci se mohou těšit i na tři nová jména hráčů, kteří posílí náš A-tým – Davida Kubiše, Lukáše Němečka a Marka Hromíře.

Béčko okusí nové fotbalové prostředí v okresním přeboru. Doufáme, že se hráčům bude dařit a budou dělat fanouškům radost skvělými výsledky.

Do aktivní činnosti se zapojily i mládežnické týmy, které odehrály několik přátelských zápasů. Přípravka se utkala dvakrát s Dražejovem a žáci se střetli s týmy ze Sousedovic a z Dražejova.

Přípravu na novou sezónu zahájili muži v úterý 29. června prvním tréninkem a v následujícím přípravném období odehrají čtyři přípravná utkání.

V sobotu 14. srpna od 17 hodin se na hřišti uskuteční první domácí mistrovský zápas ročníku 2021/2022. V tento den bude také slavnostně pokřtěna nová klubovna s pergolou vznikající na volné ploše v našem areálu v těsné blízkosti tribuny.

Věra Hochová

Oseckí benjamínci v nových dresech.

Památné fotbalové momentky

To bylo tehdy, když...

Probíhala sezóna 1975/76. Nad Osekem zářila ještě Rudá hvězda (tak se osecký klub jmenoval) a toho roku opravdu jasně. Tým žáků pod vedením trenéra Aloise Flandery a asistenta Jaroslava Poláčka vybojovali titul přeborníků okresu. Žáci nebyli rozděleni na mladší a starší, a tak spolu na hřišti zápolili desetiletí i patnáctiletí. O rok později odešla většina hráčů do dorostu. Zázemí bylo samozřejmě o poznání skromnější. Budova kabin se vystavěla až v 80. letech a hráči se na zápasy chystali v prostorách mezi domy naproti areálu. Žáci si museli vystačit celých 5 let s jednou sadou dresů (bílá trika a červené trenýrky a štulpny).

Nahoře zleva: Šaršok Jaroslav, Kovář Zdeněk, Prášil Milan, Bláha Ladislav, Rončka Petr, Baláž Eduard, Mrkvička Pavel

Dole zleva: Ovesný Květoslav, Kinkor Jiří, Peterka Václav, Smolík Milan, Poláček Pavel

Jubilanti

Duben

Chvosta Jaroslav, Jemnice, 75 let
Šípek Václav, Osek, 75 let

Květen

Janda František, Osek, 85 let
Zach Zdeněk, Rohozná, 81 let
Bláhová Anežka, Osek, 81 let
Bláha Jiří, Osek, 75 let
Česká Marie, Jemnice, 75 let
Koňářik Pavel, Osek, 70 let

Červen

Strnadová Irena, Jemnice, 86 let

Všem oslavencům srdečně gratulujeme!

Přistěhovaní: 12 (včetně narozených miminek)

Narození: 4

Odstěhovaní: 5

Zemřelí: 3 (1 klient DOZP)

K 30. 6. činí celkový počet obyvatel všech vesnic 639.

Narodili se

Vilém Šípek, Osek, 17. 5. 2021

Julie Kinkorová, Malá Turná, 24. 5. 2021

Tobiáš Bikár, Osek, 26. 5. 2021

Petr Rejšek, Osek, 5. 6. 2021

Opustili nás

Jana Limbergerová, Osek, 58 let (14. 4. 1963 – 9. 5. 2021)

Mária Kourová, Osek, 81 let (26. 10. 1939 – 15. 5. 2021)

Plánované kulturní akce

11. 7. – 4. 9.

Osecká cesta kolem světa

Svaz žen si pro děti připravil delší prázdninovou aktivitu. Budou se moci dostat do končin, které doposud nikdy nenavštívili a povedou si pilně cestovatelský deník. 4. Září je potom čeká společné opékání vuřtů a vyhodnocení výpravy.

1.8. – 31. 8.

Sbírka pro azylový dům a školu při dětském oddělení v nemocnici

Obec Osek pořádá sbírku věcí pro výše zmíněné instituce. Pro více informací sledujte vývěsní tabule nebo internetové stránky obce.

14. 8.

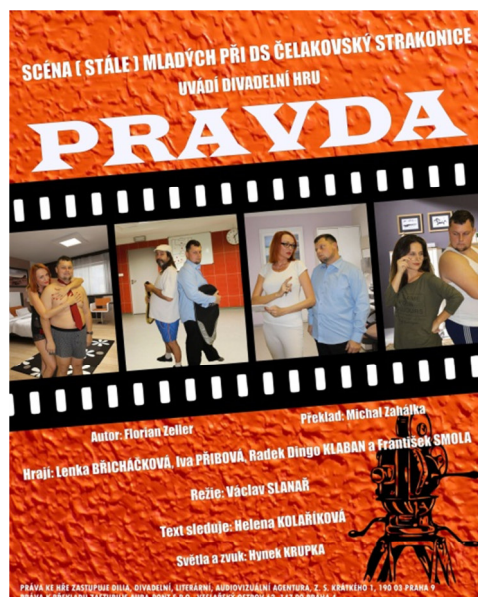
První mistrovský fotbalový zápas na domácím hřišti a slavnostní otevření nové kantýny

TJ Osek srdečně zve všechny fotbalové příznivce. Zápas proti Blatné začíná v 17:00 hodin.

3. 9.

Divadelní představení

V krásných prostorách osecké zámecké zahrady vás přivítá oblíbená herecká skupina. Začátek představení je v 18:00 hod.

Všem, kteří přispěli do tohoto vydání Moudré sovy, patří veliký dík.

Chcete rozšířit naše řady přispěvatelů? Máte zajímavé nápady na články? Píšete povídky, pohádky, fejetony nebo básně? Své příspěvky a připomínky posílejte na adresu lucie.mrkvickova@seznam.cz. Děkujeme!